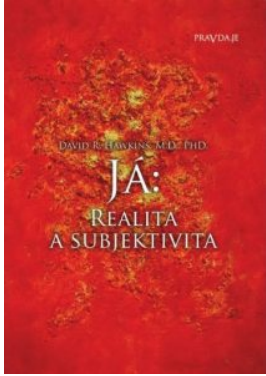

Kapitola 22: Aplikace

Předcházející část: Kapitola 21: Duchovní výzkum

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

Pravda je radikální pragmatismus. Pochopit povahu a mechanismy vědomí a jeho vnitřní „zákony“ je podstatou konečné praktičnosti. To obchází vyprahlou, zdouhavou sofistiku intelektualismu a egocentričnost a narcismus emocionality.

Stejně jako rentgenový parsek nebo CAT scan (tomograf), vymezení prvků pole vědomí v každé situaci odhaluje své kosti a odkrývá základní prvky při práci. Jedná se o přísnou disciplínu, nepřikrášlenou sentimentálností nebo deformacemi ega.

Emocionální a intelektuální chyby, stejně jako náboženské a politické chyby, jsou spáchány překroucením obsahu, kontextu nebo obojího. Sentimentalita a emocionalita jsou prezentovány jako ospravedlnění při porušování i □□základních pravidel logiky. Poškozující důsledky těchto omylů a nedostatku integrity pro společnost jsou obrovské. Blokují a brání pokroku v hlavních oblastech života. Významné sociální katastrofy pokračují po staletí, než je odhalena chyba jejich základů. Vážný hledač duchovní pravdy nemůže dovolit takové podvody. Cesta k Pravdě vede radikální poctivostí.

Pravý asketismus znamená přísné dodržování pravdy a týká se ducha a ne těla. Být zbožný, otrhaný, kost a kůže je vnitřní záliba a nemá nic společného s realitou. Zaměření se na „očistu těla“ se všemi druhy „čištění“, které nás zbavují „toxinů“ a „jedů“, je rozptýlení a zábava. Očista znamená vyčistit mysl od jejích iluzí, připoutaností a papouškování údajně duchovních klišé.

Nebe není omezeno pouze na vegetariány. Je lepší jíst maso a být osvícený, než aby se člověk zbožně vyhýbal tomu, co není „duchovní“. Lidské tělo je maso. Každý lev to ví.

Zda „jíst maso“ nebo „mít sex“ nebo „pracovat pro peníze“ – to všechno jsou klasické životní koány (hádanky, paradoxy), které se prezentují duchovnímu

začátečníkovi. Jsou cenné, protože odkryjí četné systémy víry pro zkoumání. Znamená to prozkoumat významy, hodnoty tvrzení a připoutanosti. Je odměňující vzdát se lpění na domněnce, že jsem „duchovní“, „svatý“ nebo „výjimečný“. Pravda nemá žádné ozdoby. Mnohé falešné učitelé doprovází teatrální předvádění, které je jen návnada a slouží k sebeuspokojení pocitu „výjimečnosti“.

Absolutní realita osvícení je úplná a totální. Nemá žádnou roli nebo funkci naplňovat, ale účelem je sloužit, a neprovádí žádné rituály. Je anonymní a nemá jméno ani titul. Pokud je tázána, odpovídá pravdu do té míry, jak takový stav může být verbalizován. Stav osvícení je neviditelný a opravdové osvícení probíhá v běžném životě bez povšimnutí. Není to něco, kvůli čemu by měl být člověk poníženy nebo pyšný. Pole vědomí stavu osvícení je neosobní emanace vyzařující z podstaty stavu a to, co svět považuje za pozoruhodné, je pouze běžné pro Já.

Ego, nebo přesněji, víra, že člověk je ego, zatemňuje realizaci Reality Já jako jednotu se vším, co je. Rozpuštění ega má za následek osvobození od otroctví iluzí, které vytvářejí utrpení. Tyto iluze je třeba podrobit nebojácné prověrce, která odhaluje základní klamy. Jediným potřebným nástrojem je ochota bezvýhradně odevzdat všechna přesvědčení, názory a postoje Bohu.

Když se člověk vzdává toho, o čem si myslí, že je to Boha, nezanechává to člověka jako „nic“, ale je to naopak. (To surrender what one thinks they are to God does not leave one as „nothing“, but quite the contrary.) To vede k objevu, že člověk je všechno. Každá identifikace je omezením. Při zkoumání se každé „jsem“ ukáže být jen „děláním“. I přesvědčení, že pravé já člověka „je“ nebo „jáství“ je iluze.

Pokud všechny akce probíhají spontánně a nejsou způsobeny vnitřním činitelem, pak vznik ega je spontánní a neosobní jev. Jako každý jiný výraz života, víra v nezávislé, samo o sobě existující, autonomní „já“ vzniká samo o sobě – nevyžádané, nechtěně, bez volby, nečekaně a neosobně.

Dokonce i jméno bylo vybráno podle okolností. Je to libovolné, jmenovité označení pro účely identifikace, jako je státní poznávací značka na autě. Je dobré toto jméno vynechat. Přijmout nové duchovní jméno znamená pouze zachovat iluzi a dát mu posvátnější implikaci (což je pravděpodobně větší pastí ega, než bytí s obsahem jména jako Tom nebo Betty). Identifikace s osobním jménem je omezení. Příjmení také znamená připoutanost k jemné identifikaci. Realita nemá jméno; to je pouze jazykové označení pro účely komunikace, podobně jako pojem „Bůh“.

Jakékoli označení nebo popis sebe je iluzorní. Dokonce i prohlášení „Být osvícený“ je zavádějící a není skutečností. Stav je za „bytím“ čehokoli a neexistuje nikdo, kdo by „byl“ tím stavem. Slovo „stav“ bylo vybráno jako nejbližší k popisu pravdy, ale opět jen poukazuje na to, co nemůže být přesně zachycené slovy.

Otázka: *Pokud ego vzniklo spontánně, pak kdy vzniklo? Pokud člověk osobně není autorem svého ega, jaký je jeho původ?*

Odpověď: Nejdříve zjistíte, že jeho původ nelze znovu vyvolat. Nemůže být objevené žádné zásadní rozhodnutí nebo vědomá volba. Jako houba, která se objeví přes noc zdánlivě z ničeho, tak se také vytvořilo ego ze spor karmy. Tato karma je v

podstatě karma rozvíjejícího se a vznikajícího vědomí, která stále znovu pokračuje. Pocit a víra v „já jsem“ je spora. Zpracování a identifikace jsou přidány později.

Toto znovuzrození ega / já se znovu objevuje každé ráno po probuzení. Při pozorování lze vidět, že se povědomí vrací zpočátku pouze jako návrat vědomého vědomí. Když se identifikace pomalu objevuje, člověk si uvědomí nejprve místo, ale probuzená mysl ani neví, jaký je den. Pak se pomalu opět identifikuje se světem, místem, časem a jménem a všechny minulé identifikace se vracejí z paměti.

Otázka: *Jak by já vědělo bez paměti, kdo nebo co je?*

Odpověď: Je užitečné předstírat, že člověk nemá paměť.

Otázka: *Kdo pak člověk je?*

Odpověď: Odmítnout paměť, což je obrovský sklad iluzí, vede k jasnému přístupu ke zkoumání sebe. To vede k objevu, že neexistuje žádný skutečný „kdo“; existuje pouze povědomí.

Otázka: *Co je to, co si pamatuje? Co když se člověk odmítne identifikovat s pamětí vůbec?*

Odpověď: Je to úžasné, Já nemá paměť. Jeho vznik jako Konečná Realita je odstřižnutý od všech minulých identifikací. Je jako novorozené dítě, které se rozhlédne kolem. Narodí se úplně a vševědoucí, a proto nepotřebuje paměť. Já zná, na základě své podstaty, vše, co existuje za časem, a tedy i mimo paměť. Později využívá předchozí paměť, ale už se s ní neidentifikuje jako s já, ale místo toho jako záznam toho, v co kdysi věřilo. Využívá ji, ale neidentifikuje se s ní. Pokud je vyvolání vzpomínek nezbytné, je záměrné a člověk už není pod vlivem paměti. Paměť vede k pokračování iluzí a zaznamenává, jak vzniká falešný smysl pro „já“.

Po probuzení ráno je první uvědomění neverbalizovaná vědomost samotného vědomí; pak člověk existuje a to je vše. Probuzené tělo pokračuje v akcích a provádí to, co bylo naprogramováno. U zvířat nazýváme tento sklon instinktem. Smysly vedou pohyby těla. S probuzením mysli začíná výběr konání, které vede k myšlení a plánování. Činnost mysli se postupně probouzí a volí priority.

Otázka: *Jak vzniká zkušenost myšlení?*

Odpověď: Chcete-li plně pochopit jakýkoli jev, je třeba opustit víru v „příčinu“ tak, jak se to běžně chápe. Je to naopak to, co je nejlépe nazvané „simultánnost“ nebo jungovský termín „synchronicita“. Tvorba se rozvíjí podle zákonů vědomí. Vliv, který je neviditelný a nachází se v rámci nelineárních důsledků, se stane viditelný ve světě forem jako rozvíjení důsledků, které se projevují ve viditelném světě jako posloupnost. Dualistickému vnímání ega se zdá, že sekvence představují kauzalitu. Pro porozumění lidským událostem je nutné si uvědomit, že povědomí je kvalita vědomí. Funkce mozku se vyskytují jako důsledek biologické neuronové aktivity, ale povědomí se nachází v éterickém těle, které je obecně shodné (izomericky) s fyzickým orgánem. Tento fakt je jasný pro lidi, kteří dosahují

vyšší úrovně vědomí a také lidem, kteří si vzpomínají na minulé životy a kteří měli zkušenost mimo tělo nebo zážitky smrti.

Existuje tedy řada duchovních energetických těl, která souvisejí s fyzickým tělem, ale která nejsou uznávána v rámci říše tradiční vědy. Existují segmenty vědecké komunity, které jsou dokonce zcela nepřátelské pro jakoukoli možnost nelineární reality a vynakládají úsilí k jejímu diskreditování. Metoda, která je použita pro takový účel by mohla být nazvána „omyl mimikry“. Orientace vědeckých fundamentalistů je redukována na biologický materiál. Například, pokud stimulujeme část mozku, objeví se zážitek podobný jako v duchovních stavech, z toho vyvozují závěr, že duchovní zkušenosti jsou proto nereálné a jsou pouze reakcí mozku na anoxii nebo nějaký jiný podnět.

Chcete-li vyvrátit tuto falešnou hypotézu, je možné nyní kalibrovat příslušná energetická pole a identifikovat skutečnost od mimikry. Při stimulaci mozku zůstává úroveň vědomí stejná, ale při zkušenosti blízké smrti výrazně eskaluje a osoba je trvale transformovaná.

Podobné obdoby jsou používány k napodobování duchovních jevů, jako by fakt Reality mohl být imitací vyvrácen (což je non sequitur). Základním omylem těchto pokusů zdiskreditovat platnou duchovní zkušenost je to, že citované důkazy pocházejí z jiné oblasti a nejsou použitelné (jako např. hledání duchů s Geigerovým počítačem). Skutečnost, že počítačový model může značně napodobovat skutečný lidský život, neprokazuje, že lidský život je klam.

Otázka: *Zdá se, že „synchronicita“ nebo „simultánnost“ vysvětlují mnoho fenoménů života mnohem lépe než „lineární kauzalita“.*

Odpověď: Jsou mnohem inkluzivnější a holistické. Spin elektronu na jedné straně vesmíru „nezpůsobuje“ spin elektronu na druhé straně vesmíru; místo toho oba reagují na neviditelnou sílu mimo oblast vnímání.

V knize Moc versus Síla je tento třetí prvek, který je mimo oblast pozorování zdánlivého páru událostí, skutečně vysvětlen. „ABC“ ve vědomí se rozvíjí v pozorovatelném, vnímatelném světě formy jako A-B-C. Mysl pak předpokládá kauzalitu a domnívá se, že $A \Rightarrow B \Rightarrow C$. To je základní iluze vnímání světa formy. V osobním životě ego dělá stejnou chybu, když si myslí, že musí existovat centrální, nezávislé „já“ nebo „já“, které způsobuje „události“. To je klasický, logický omyl ad hoc ergo propter hoc.

Otázka: *Problémem je pak nesprávné určení Stvoření jako příčiny?*

Odpověď: Je to dokonce mnohem jemnější a důležitější, protože tato základní chyba vylučuje pochopení pokračující přítomnosti Boha jako stále přítomného zdroje všeho, co je, a jeho pokračující, stále přítomné esence jako neustálého Tvůrce. Svět si myslí, že pokud pozoruje sekvenci události, každý prvek v pořadí se nyní stává zdrojem nebo příčinou další události. Svět připisuje kauzální posloupnost $A \Rightarrow B \Rightarrow C$. Zjevná posloupnost je skutečně způsobena neviditelnou myšlenkovou formou $ABC \Rightarrow B \Rightarrow C$. Zjevná posloupnost je skutečně způsobena neviditelnou myšlenkovou formou ABC ve vědomí, která se ve viditelné doméně rozkládá takto:

ABC

A ⇒ B ⇒ C

Důležitým a kritickým bodem pro jasné porozumění je, že pokud by myšlenková forma ABC měla náhle zmizet ve středu vnímaného vzhledu $A \Rightarrow B \Rightarrow C$, sekvence by se zastavila na „B“ a vůbec by nedokončila „C“. Proto příčina „A“, objevující se ve světě myšlenkové formy, je „ABC“. Příčina „B“, která se objeví ve světě, je stále „ABC“, a příčina „C“, která se objevuje ve světě je také „ABC“.

Tato iluze vnímání je jako hranol, který rozbíjí paprsek slunečního světla do barevného spektra, ale pak by to bylo, jako když ego předpokládá, že jedna barva spektra je příčinou další. Vzhled není příčinou; to je chyba.

Ačkoli toto porozumění může znít akademicky, je to vlastně rozhodující pro pochopení stále probíhající přítomnosti a absolutní kontinuity Boha, která je nikdy nekončícím zdrojem každého okamžiku Stvoření.

Mysl vidí Boha jako „první příčinu“, jak se uvádí v argumentaci pro důkaz existence Boha v teologii, podle Aristotela a svatého Tomáše Akvinského. Tento koncept vytváří omezenou představu Boha jako velkého „vrhače kostek“, po kterém bylo všechno v lineární posloupnosti postupné příčiny, jako nekonečné koule kulečnicku. Tak je Bůh promítnutý zpět do dlouhé vzdálené minulosti. Toto omezení ztrácí pohled na Boha jako na Konečnou Realitu a zdroj každého okamžiku Existence. Je zřejmé, že Zdroj Existence není převeden z Boha pouze na A, který pak převezme podobu Boha a schopnost způsobit B, která pak přenáší Boží sílu příčiny na C a tak dále.

Omezením intelektuálního důkazu pro existenci Boha jako prvotní příčiny je tato skutečnost: důkaz začíná předpokladem, že v sérii příčin by musela být neredukovatelná první nebo primární příčina, jmenovitě Bůh. Bůh je tedy naznačován jako nezbytná „prvotní příčina“. To však nedokáže rozpoznat, že vysvětlení třídy pochází ze třídy.

Primární v řadě příčin proto není příčina, ale je to třída změn, tj. zdroj nebo tvůrce. Vidět „příčiny“ v paradigmatu formy je epistemologická chyba. Existence já, ověřitelná realita, Bůh „první příčiny“, by byl účinek a ne zdroj. (Jako příklad nelze vysledovat všechny existující záležitosti k „První věci“, která je příčinou všech ostatních záležitostí vesmíru). Záležitost je vyřešena tím, že si uvědomíme, že zdroj lineárního je nelineární, tj. má jiné vnitřní kvality. Redukcionistická vysvětlení vedou k epistemologickým pozicím, kde leží klam.

Pravdou je, že totalita vyjádření Boha jako celého vesmír je to, co vytváří „A“. Bůh se projevuje jako celý vesmír a pak vytváří „B“ a opět je to Přítomnost Boží Reality, která odpovídá za vznik „C“, tj. každá zdánlivá událost ve vesmíru má přesně stejný Konečný Zdroj.

Proto je za projevem každé barvy ve spektru tentýž sluneční paprsek. Je to trvalá přítomnost Boha, která je zdrojem nepřetržité přítomnosti života ve všech jeho projevech. Chcete-li toto prohlášení přeformulovat, Stvoření je trvalé a

pokračující vyjádření vyvíjené skutečnosti jako projevu v nadčasovosti, které ego vnímá pouze jako „tento okamžik“.

Obecné mylné představy o existenci Boha jsou, že (1) Který se krátce objeví jako záhadný tvůrce, který rozhodí kostky někde ve vzdáleném starodávném čase; (2) Bůh pak zmizí a svět se podle biologického redukcionismu odvíjí sám od sebe, lépe nebo hůře; a (3) když se to vše děje, Bůh čeká jinde (v lidské mysli je nebe „tam nahoře“) a objevuje se znovu jen v nějaké velmi vzdálené budoucnosti jako velký, obávaný soudce v truchlivém soudném dnu.

Vše, co se děje mezi jeho krátkou podobou Stvořitele v dávné minulosti a jeho opětovném příchodu v Soudném dnu je údajně řada závislých příčin, které se týkají všech jevů ve vesmíru. Během všech následujících věků se zřejmě předpokládá, že Bůh zmizel v neviditelném „jinde“ (tam v nebi), kde sedí na trůnu a čeká na příchod duší, které se třesou a bojí kvůli své bezbožnosti a hříchům, které byly způsobeny pádem člověka v zahradě Eden dlouho předtím. Osud člověka je pak viděn jako zmrzačený od samého počátku a tato událost pak prochází nekonečným řetězcem předpokládaných příčin do dnešního dne.

Základ hříchu je tak připisován neschopnosti lidské mysli rozlišovat pravdu od lži. Zaslepený nevědomostí byl člověk ohrožen pokušením zvědavosti. Pak kousl do jablka dualistického vnímání (polarita protikladů dobra a zla).

Ztratil nevinnost Jednoty neduality, člověka byl pak osedlán vadným egem / myslí, které nemělo ochranu před chybami v důsledku neschopnosti rozpoznat přítomnost nebo nepřítomnost Pravdy. Omezení mysli dualistickým vnímáním označilo povahu pádu od Milosti.

Okamžitě bylo narozené ego označeno jako hřích, protože to znamenalo ztrátu nevinnosti nedualistické vize, kterou představuje nevinnost v rajské zahradě Eden. Základ pro lidské utrpení je vnímáno jako zrození ega nástupem dualistického vnímání, které funguje s narušenými postoji. To vede k iluzi dvojic protikladů a vyvrcholí to utrpením, nemocí a smrtí.

Otázka: *Jaká je realita zdánlivých protikladů dobra a zla?*

Odpověď: Nejsou protichůdné, ale střídají a pouze gradací obvyklého výběru. Existují pouze stupně stejně jako u teploty. Neexistuje žádná taková věc jako studená versus horká, nejsou to protiklady, ale pouze přechody. V určitém okamžiku teplotní stupnice, kvůli lidské preferenci pro pohodlí, jsou termíny používány určitým způsobem, v závislosti na požadovaných podmínkách; například 55 stupňů F. (cca 13°C) je chlad, nebo dokonce studené, ale pokud chladnička ukazuje 55 stupňů F., to se považuje za přílišné teplo pro bezpečné skladování potravin. Zlo nepředstavuje opak Lásky, ale její nepřítomnost. Stupnice vědomí naznačuje stupeň přítomnosti Lásky.

Z analýzy povahy vědomí vyplývá, že toto vykoupení nastane jako výsledek vrácení vědomí k původnímu stavu neduality. To může dělat jen při „poslušném“ odevzdání duality z vůle ega nedualitě Boží pravdy. Návrat od duality ega k nedualitě ducha je tak obtížný a nepravděpodobný, že je možný dokonce pouze z Boží Milosti. Takže

člověk potřebuje spasitele, který je jeho obhájce, inspirací a bodem obratu jeho spásy z bolesti a utrpení ega.

„Pokušitelem“ je tedy lidská zvědavost, což je základní slabost. Když je spojena s vnitřní vadou nevědomosti (neschopnost rozlišovat pravdu od lži), pak z toho vyplývá uvíznutí v nižších úrovních vědomí. Když zvědavost vede nevinné vědomí člověka do světa duality, je unášeno a polapeno jako osoba, která je závislá na sledování telenovely. Ego je zaujaté melodramaty iluzí a spojí se a identifikuje s dramatem. Tím pádem je povědomí Já ztracené ve filmech, které obsadí ego. Následně vzniknou připoutanosti k chybám, identifikacím a dalším atraktivním objektům.

Jen málo lidí je motivováno k tomu, aby se z tohoto marasmu vymanilo, a méně jich tuší, že by se jim takový stav mohl přihodit. Ještě méně jich objeví cestu z pasti ega. Svět ega je jako dům zrcadel, kterým se ego prochází, ztracené a zmatené, protože pronásleduje obrazy v zrcadle, jeden za druhým. Lidský život je charakterizován nekonečnými zkouškami a chybami při snaze uniknout z bludiště. Občas, pro mnoho lidí, a možná pro většinu na světě, se svět zrcadel stává domem hrůz, který je stále horší. Jediná cesta ven z bludného kruhu vede následováním duchovní pravdy.

Otázka: *Zobrazuje Mapa vědomí cestu z domu zrcadel?*

Odpověď: Touha poznat a dodržovat Boží pravdu je jediná cesta ven ze tmy.

Otázka: *Ego se narodilo z opozice vůči Boží vůli?*

Odpověď: „Porušením“ je volba ega místo oddanosti Bohu. Ego se štve za potěšením a uspokojením, jako je radost z nenávisti a pomsty nebo chamtivost a sobectví,

Otázka: *Jak definujete „zlo“?*

Odpověď: Zlo je odmítání Boha a proto Lásky. Je to především sobectví, což jsou sebestředné a narcistické postoje pro uspokojení ega. Megalomanské ego šlape po životech milionů podvedených občanů a vede je na smrt jen pro své vlastní potěšení. Tento stupeň sobectví nazýváme „zlo“. Chamtivost jde za ziskem, bez ohledu na životy nebo štěstí druhých. To lze jasně vidět u násilníka, vraha, lupiče, lháře, u člověka závislého na drogách, u nepřátelských, sarkastických, hrubých a hrabivých lidí, ti všichni jsou okouzleni sebou a usilují o uspokojení svých nekonečných přání, ať to stojí svět nebo druhé lidi cokoli.

Chamtivost pro potěšení, i za cenu utrpení a životů druhých lidí, je krutá, sadistická a sebestředná. Je imunní vůči světu, ale je pastí. Je to závislost na přechodném uspokojení a potěšení ega. Touha po moci, pomstě, postavení a penězích vede ego stále hlouběji do domu zrcadel.

Aby získalo to, co chce, ego se uchýlí k síle a pak zjistí, že jeho síla vyvolává protisílu. Terorista nakonec přináší zkázu nejen sobě, ale také nakonec celé své zemi. Ego teroristy (které kalibruje na 70) je nejen lhostejné k utrpení ostatních, ale sadisticky si to užívá to, jak to lze vidět u sériového vraha. Toto potěšení z utrpení ostatních je charakteristickým znakem pravé zkaženosti a lze je

správně označit slovem „degenerace“.

Otázka: *Jak tedy může pozorovatel odsoudit a obvinít zlo, tím je tedy polarizován do duality?*

Odpověď: To je obtížný problém pro duchovního aspiranta. Pomáhá si uvědomit, že „zlo“ je infantilismus, primární sobectví chtivosti, a grandiozita se zvířecími instinkty. Jsou to tedy významné duchovní vady a jsou známkou nevědomosti. Zvířecím instinktům v teroristovi pomáhá inteligence, aby se stal nakonec predátorem, který zabíjí pro potěšení. Taková zvířata existují v přírodě; lze pozorovat lasičky nebo psí smečky, které se dostanou do vražedného šílenství. Oni nejsou hladoví, dokonce se ani neobtěžují kořist sežrat, ale i nadále zabíjejí celé hejno kachen, kuřat nebo jinou dostupnou kořist. Ve vražedné zuřivosti roztrhají hrdla kořisti, a ráno je ohrada posetá mrtvými těly, z nichž žádné neposloužilo jako potrava.

Stejně krvavé šílenství můžeme vidět u divokých barbarských hord starověku a v celkem nedávné době ve vraždění v Nankingu a v jiných válečných masakrech nevinných lidí. Také to vidíme u sériového vraha, který opakovaně probodává a mrzačí oběť.

Otázka: *Jak bychom měli pohlížet na takové hrozné příklady degenerace, jako je sériový vrah, terorista nebo megalomanský diktátor?*

Odpověď: Jsou jako zběsilí psi, kteří se zbláznili tím, že odmítli přijmout Boha. Oni čerpají svou energii z nižších astrálních domén. Člověk může nezaujatě pozorovat drama, ale nemá se nechat do něj zatáhnout emocemi nebo polaritou. Stále zde zůstává možnost zvolit čistotu a odmítnout nečistotu. Zůstat nezaujatý a objektivní je vnitřní volba. Máme schopnost odmítnout negativní možnosti volbou postoje. Nejlepší pozicí je stát pevně a odmítnout účast nebo „jít tam“. Vidíte, že odmítnutí Boží lásky má těžké závažné důsledky. Ty narůstají podle povahy úrovně vědomí, která tím byla přivolána. Říci „ano“ nenávisti znamená připojit se k této úrovni vědomí a stát se její obětí. Nenávist vyvolává více nenávisti.

Otázka: *Platí údajný Kristův výrok, že máme nastavit druhou tvář v konfliktní situaci?*

Odpověď: Ačkoli to je často citováno, je to špatná interpretace což znamená, že pasivita není jediná správná duchovní odpověď. Ježíš také řekl: „Dej Caesarovi to, co je Caesarovo, a Bohu to, co je Boží“. Tato citace odkazuje na skutečnost, že existují různé sféry a že člověk by neměl zaměňovat úrovně reality. Zákony ve válce se liší od zákonů každodenního života a duchovní zákony znamenají duchovní záměr a jednání vůle. Stát pevně s mečem Pravdy proti náporu ničivých sil je odlišné od nenávisti a hledání pomsty.

V každodenním světě formy, stejně jako ve zvířecím světě, lze pozorovat reakce dravců a kořisti. Nezaujatost neznamená pasivitu nebo nečinnost a tak člověk může zaujmout postoj ve světě a bránit nevinné, jako závazek k integritě pravdy. Jak jsme viděli před druhou světovou válkou, pasivita a naivita Neville Chamberlina byla pozvánkou pro nacistickou agresi, k „honu na králíky“. V horské zemi každý

ví, že běžet z hory znamená vyzvat lva k útoku.

Je-li život posvátný, pak bránit život je v souladu s Boží vůlí, a není to vnitřně agresivní čin. Karma je určena činem duchovní vůle, která je v souladu s motivem a záměrem.

Očistec je dimenze vědomí, která zahrnuje celé vrstvy od nejnižších k nejvyšším, ve kterých jsou všechny volby možné. Pouze ego jde tam, kde pracuje pro svou spásu tím, že se ocitne ve sféře, kde jsou možná všechna rozhodnutí a která mohou být externalizována (ztělesněna) jednáním.

Na této planetě jsou příklady nejvíce divokých, degenerovaných a krutých činů. Také jsou v lidstvu zastoupené nejvyšší úrovně života svatými, nebo dokonce i těmi, kteří jsou osvícení. Tím pádem je mezi těmito dvěma extrémy bezpočet možností, plus projevení „času“, během kterého mají chyby a korekce prostor z potenciálu, aby se prožily. V každém okamžiku má člověk na výběr mezi nebem a peklem. Kumulativní efekt všech těchto voleb určuje kalibrovanou úroveň vědomí a karmický a duchovní osud.

Očistec by pak představoval místo pro učení, opravu a příležitost. V takové sféře je duch schopen volně pracovat na svém osudu prostřednictvím rozhodnutí a možností. Rostoucí duše se důsledně naučí odložit špatné volby a zvolit moudřejší. Volby jsou prováděny opakovaně a lekce pokračují, dokud zralý duch nedosáhne jistoty, že jde správným směrem. Vyvíjející se duch se pak stále blíží k Bohu a kalibrované úrovně tomu odpovídají.

Zpočátku se zdá, že duchovní očista je obtížná, ale nakonec se stane přirozenou. Důsledné volby lásky, míru nebo odpuštění vedou člověka ven z domu zrcadel. Božská radost je tak nádherná, že každá oběť stojí za námahu a zdánlivou bolest.

Vnitřní „vysoké“ spravedlivé rozhořčení, být „správný“ nebo nenávidět nepřátele se obrátí ve zklamání z prázdných iluzí o vítězství. Zralý duchovní aspirant je ten, kdo zkoumal možnosti ega a jeho falešné přísliby štěstí. Konečnou píseň ega, po vyšetření, představuje bolestná píseň zpěváka, „Is That All There Is?“ (A to je všechno?) Je zajímavé, že pokud použijeme svalové testy k potvrzení hypotézy, že lidský život na této planetě je pouze jednou z říší očistce, dostáváme odpověď: „Ano.“

Otázka: *Je tedy ego oběť i pachatel?*

Odpověď: To je správné. Ego samo je oběť. Při důkladné introspekci se objeví, že ego je opravdu jen „běh rakety“ pro jeho vlastní zábavu, hry a přežití. Reálné „vy“ je skutečně poražené. Ego má nekonečnou zásobu odměn, kterými se krmí. Je lačné po sentimentalitě, chce být „v právu“, chce být obětí i za cenu mučednictví, ztráty a smutku. To také nabízí vzrušení z výhry nebo zisku, stejně jako bolest z frustrace. To nabízí inflaci ega získáváním pozornosti nebo soucitu. Každý může vidět, že emoce je sama o sobě odměna.

Ego lpí na emocionalitě, což je důvěrně spojené s jeho postojem; předstírá mysl, že nemá jiné možnosti. „Vzdát se Bohu“ znamená přestat hledět na ego pro útěchu a

vzrušení, a objevovat nekonečnou, klidnou radost míru. Pátrat v sobě znamená najít základní, vždycky přítomný zdroj osvětlení mysli. Je to jako najít zdroj světla, který umožňuje projev tohoto světla jako barevné spektrum. Prostřednictvím introspekce lze vidět, že existuje to, co se mění, a to, co je neměnné. To, co se tím mění, se identifikuje jako iluze.

Otázka: *Je hádankou domu zrcadel, že mysl neví, jestli je autorem nebo příjemcem svých zkušeností?*

Odpověď: To je dobrý způsob, jak vyjádřit dilema dualismu. Cesta je jednoduchá: Zaměřte se přímo směrem dovnitř k absolutní subjektivitě všech zážitků. Prozkoumejte povahu smyslu pro subjektivitu, která doprovází každý projev života. Bez označování si všimněte, že v každé době, v každém okamžiku, za všech okolností, tam je vždy přítomen konečný neredukovatelný, podkladový substrát subjektivity. Nikdy se nemění. Podstatou prožívání, ve všech jeho formách (myšlení, cítění, vidění, vědění atd.), je přítomnost této subjektivní kvality. Pak se podívejte dále, abyste zjistili, že toto subjektivní prožívání je to, co je vždy přítomné. Bez něho by nebylo možné vědět, že existujete.

Zptejte se: „Jak jsem si vědom, nebo dokonce vím, že existuji?“ Tato otázka je ta nejlepší, kterou lze položit, protože vede přímo a neverbálně ke stále přítomné Realitě. Identifikujte se s touto kvalitou, kapacitou nebo stavem stále přítomné subjektivity, která se projevuje jako základní povědomí. To je samotné vědomí. Identifikujte se s tímto vědomím, místo toho, „co“ o vědomí víte („what“ it is conscious about). To je přímá cesta k Já. Je to vlastně jediná praxe, která vede přímo přes dveře. Není třeba nic vědět, naučit se nebo si pamatovat. Je jen nutné zaměření, upevnění, meditace, rozjímání, pohled na to, a uvědomit si, že substrát a zdroj existence je radikální subjektivita Přítomnosti Boží jako Světlo Vědomí.

Subjektivita bez obsahu, bez iluze subjektu /objektu, je Já. Subjektivní „I (Já)“ z Já je nezávislé na obsahu nebo formě, je nad všemi myšlenkami nebo koncepty. Pocity ani myšlenky nejsou důležité, ale pouze subjektivita, která je základem jejich zdánlivé důležitosti.

Paradoxně je to radikální subjektivita, která vede k úžasnému objevu jediné možné skutečné „objektivity“. Pouhý fakt, že může být objektivně ověřená ve všech dobách, místech a za všech okolností každým kdekoli, je absolutní, neredukovatelný fakt subjektivity.

Dokonce i radikální vědecký výzkum vede k objevu, že bez subjektivity není nic známo, ani nelze říci, že existuje. Uvědomění si vědomí, uvědomění být si vědom a povědomí o obsahu závisí a pochází ze subjektivity.

Subjektivita vědomí je osvětlení z Já jako univerzálního „I (Já)“ Reality. Je to Boží oko. „I (Já)“ je podstata Všeho, co je, a zahrnuje totalitu Přítomnosti jako stále přítomného Zdroje Existence, mimo čas nebo místo. Nemá žádný začátek ani žádný konec. Stvoření a Stvořitel jsou jedno a totéž. Popsat Boha jako Manifestovaný nebo Nemanifestovaný, nebo jako transcendentní nebo imanentní, jsou pouze určité úhly pohledu. Realita je nad všemi takovými pokusy o popis.

Následující část: Kapitola 23: Homo Spiritus